

Bruno Gröning

Revoluce u lékařství

Rehabilitace
zneuznaného

LÉKAŘSKA DOKUMENTACE
LÉČENÍ DUCHOVNÍ CESTOU

MUDr. Matthias Kamp

Revoluce v lékařství

Bruno Gröning

Revoluce v lékařství

Rehabilitace
zneuznaného

LÉKAŘSKÁ DOKUMENTACE
LÉČENÍ DUCHOVNÍ CESTOU

MUDr. MATTHIAS KAMP

Kruh přátel Bruno Gröninga

Tato kniha je neprodejný exemplář
Kruhu přátel Bruno Gröninga,
který byl předán na základě dobrovolného daru.

1. vydání 2008

© Kreis für geistige Lebenshilfe e.V.
Fasanenweg 12
53773 Hennef/Sieg, Německo
Tel.: +49 2242 901199 - Fax: +49 2242 901233
E-Mail: info@bruno-groening.org
Internet: www.bruno-groening.org

Dílo je včetně všech svých částí autorsky chráněno.
Každé zhodnocení je bez písemného souhlasu Kruhu pro duchovní pomoc
v životě reg. sp. (Kreis für geistige Lebenshilfe e.V.) nepřípustné. To platí
obzvláště pro rozmnožování, překlad, uložení na mikrofilm
a ukládání a zpracování v elektronických systémech.

ISBN 978-3-933344-40-3 tschechisch

Německé originální vydání:
Bruno Gröning - Revolution in der Medizin
ISBN 978-3-933344-69-4 deutsch

Jch hin nichts, der Herrgott ist alles,
Jch will weder Geld noch Gold,
Was ich will und kann allen
Menschen helfen und heilen.
Wer den Herrgott verläumdet
ist es nicht wert gehalten
zu werden.
Der größte Arzt aller Menschen
ist und bleibt unser Herrgott.

Gräfelfing den 8. ~~Tu~~ 49.

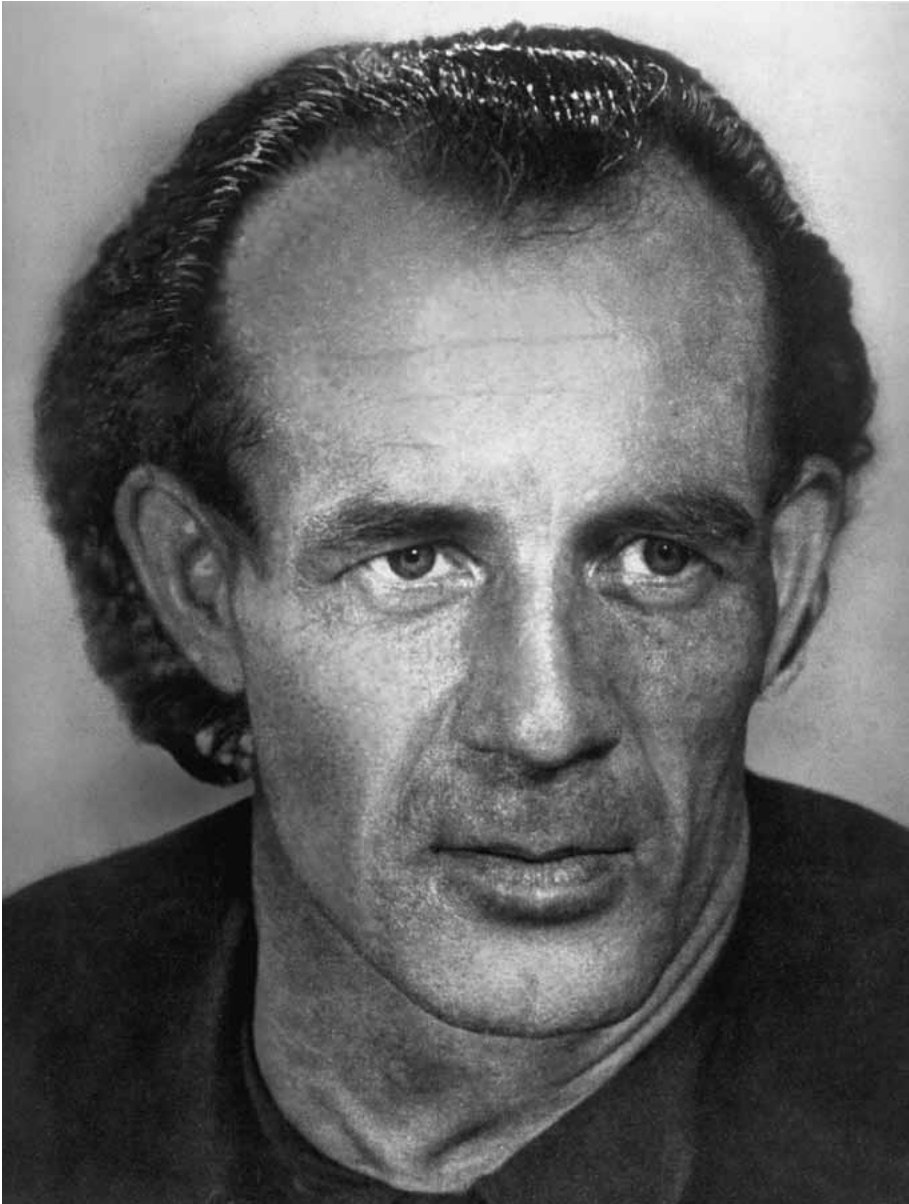
Gröning

*Nejsem nic, Pán Bůh je vše.
Nežádám si ani peněz, ani zlata,
co chci a čeho jsem schopen je jen jedno:
pomábat lidem a léčit je.
Kdo Boha pomlouvá,
není hoden toho, aby mu bylo
pomozeno.
Největší lékař všeho lidstva je
a navždy i bude jen náš jediný - Pán Bůh*

Gröning

Gräfelfing dne 8.12.1949

Rukopis Bruna Gröninga

Bruno Gröning (1906-1959)

Obsah

Předmluva	13
Promluva Bruna Gröninga dne 31. 8. 1949 na Traberhofu v Rosenheimu	16
1. Zneuznaný	19
Nevyléčitelnost neexistuje	19
Herfordský zázrak	24
2. Osobnost Bruna Gröninga	27
Neobvyklé dítě	27
Mnohostranný pracovní život	32
Trpké manželství	33
Válka a zajetí	35
„Jsem jen nepatrný služebník Boží“	37
Davy trpících	41
„Byl ten, který Boha miloval“	48
„Nejsem nic jiného než obyčejný, přirozený člověk“	49
Posudky odborných lékařů	56
Posudek Bruna Gröninga	59
3. Učení Bruna Gröninga	63
Tajemství Bruna Gröninga odkryto vědou?	63
Bruno Gröning: „Existence Boha je holá skutečnost.“	64
Přijímání Stvořitelovy síly	66
Heilstrom: Sugescie či léčebná síla?	
Faktor „X“ v působení Bruna Gröninga	67
„Regelungen“ - očista těla?	71
Význam myšlenek při „procesu Regelung“	77
Síla myšlenek	78
Stálé mluvení o nemocech - velké nebezpečí pro léčení	83
Soucit místo soustrasti	87
„Pryč se žvásty a tlachy“	88
Kázeň v myšlení jako brána k Božímu světlu	91
Podřízenost Bohu místo podřízenosti člověku – cesta vedoucí zpět k citu	92

Učení Bruna Gröninga - cesta k Bohu?	101
Shrnutí	104
Dobro a zlo - posvátný boj v duši člověka	106
Čas	121
„Důvěřuj a věř, Boží síla pomáhá a léčí“	123
Láska, základní pravidlo života	130
4. Působení Bruna Gröninga	133
Herford a Traberhof - léčebné působení na tisících	135
Cesta k náležitému působišti	143
Hranice působení	145
Jakým způsobem dochází k uzdravení?	152
Uzdravování na dálku	161
Zneuznaná velikost ducha	168
Vyšší roviny lidského bytí	174
Oslovené předměty	188
5. Překážky a protisíly	195
Zákaz léčení	196
Boj o povolení k léčení	203
„Obětaví“ spolupracovníci	220
Akt pomsty bývalých manažerů	231
„Odhalení“ hraběte Soltikova	253
Nevinně odsouzen	259
6. Mylná cesta moderního lékařství	263
Cesta do slepé ulice	264
Pokusy na zvířatech – millionásobné utrpení ve službách “zdravotnictví”	277
Genová technika – cesta do propasti	286
Potlačení ducha	300
Bruno Gröning v zorném poli medicíny	310
Revoluce v lékařství	316
7. Nepoznané utrpení – cesta utrpení zneuznaného	321
Šance lidstva	321
Hořká mise	328
Smrt neexistuje	351

---

8. Dílo Bruna Gröninga dnes	357
Kruh přátel Bruna Gröninga – dílo lásky k bližnímu	358
9. Dokumentované zprávy o vyléčení	369
- Uzdravení při poruchách mozku Susanne Weidig (26)	369
- Vyléčení z chronické polyarthritis Dagmar de Meester (34)	378
- Vyléčení z vrozených střevních potíží Raimund Schreiber (1)	383
- Vyléčení z těžké nedoslýchavosti Jürgen Böhlendorf (54)	387
- Vyléčení z bronchiálního astmatu a z alergií Anne-Marie Schwabe (49)	390
Dodatek	395
Projev Bruno Gröninga (1957)	395

Vysvětlivky

Heilstrom: Tímto výrazem označoval Bruno Gröning duchovní sílu, která způsobuje vyléčení. Synonymně k tomuto slovu používal i výrazů Heilwelle a Boží síla.

Einstellen: Člověk se na příjem Boží síly zaměří, přizpůsobí se k tomu, aby ji mohl přijmout, naladí se na její příjem tak, aby ji mohl přijmout do svého nitra.

Regelungen: Skrze příliv síly do těla je v tomto vyvolán očištný proces, který se může projevit i bolestmi. Tělo se od nemoci vyčišťuje. Tento očištný proces nazýval Bruno Gröning Regelung.

Předmluva

Neustále stoupá počet těch, kteří po neúspěšném léčení konvenčními (běžnými) lékařskými metodami hledají cesty jiné a to takové, které by je přivedly k znovunabytí jejich zdraví. Přitom se zde nejedná jenom o narůstající zájem o léčbu přírodní, velkou pozornost vzbuzuje také učení o léčbě duchovními cestami, které bylo na veřejnosti po dlouhou dobu tabu. Na druhé straně se ve sdělovacích prostředcích v oblasti této tematiky často setkáváme s negativními představami, ve kterých je tento fenomén duševní léčby většinou nediferencovaně a na základě ojedinělých případů zpochybňován.

Z důvodu rozmanitosti názorů, které se většinou vymykají hlubším odborným znalostem v této oblasti a jsou často přednášeny v polemických formách, je střizlivé vypočtení tohoto problému nezbytně nutné. Právě neustále se zostřující krize moderního zdravotnického systému, jehož výdaje v posledních desetiletích při rapidním vzrůstu nemocných přímo explodují, nemůže vyhrázovat prostor světonázorové polemice, nýbrž vyžaduje rozhodné jednání zodpovědných kruhů v zájmu nemocných.

Ve smyslu hesla: „Kdo léčí, je v právu“ otevřelo již koncem 50. let ve Velké Británii 200 nemocnic mezinárodní zdravotnické služby své brány léčení duchovní cestou. Dnes je to již kolem 1800 nemocnic, které povolují duchovní léčitele. Britská lékařská komora zaujala již před desetiletími stanovisko, že

„pomocí duchovního léčení jsou dosahována uzdravení, která jsou lékařskou vědou nevyšetřitelná.“

V protikladu k situaci ve Velké Británii se zdá být Německo ve vztahu akceptování léčby cestami duševními ve vládních kruzích a v lékařské vědě rozvojovou zemí. Pojem duchovního léčení není zakotven v německém zákonodárství. Duchovní léčitelé jako takoví nejsou právně uznáváni. Dokonce i jen spolupráce mezi lékařem a léčitelem, lékařem a duchovním léčitelem je ve spolkové republice pracovně-právními ustanoveními zakázána.

Pro mnohé zástupce lékařského establishmentu není působení neviditelné léčebné síly na lidský organismus rozumově přístupné, člověku přijde velmi zatěžko přehoupnout se zrakem přes horizont školní medicíny a pokusit se vidět dál.

Jestliže ještě nyní v 90. letech, zvláště pak v Německu, musí člověk podstupovat boj s odporem, předsudky a chybnými informacemi o duchovní léčbě, není těžké si představit, s jakými obrovskými těžkostmi se asi musel potýkat Bruno Gröning (1906-1959), jehož působením se v Německu 50. let konala udivující uzdravení.

Nevědomost, závist, světonázorové předsudky a odstrašující povrchnost zkoumání jeho činnosti vykreslily tohoto muže ve sdělovacích prostředcích v takovém obraze, který stojí v příkrém rozporu k výpovědím, obsaženým ve velkém počtu svědeckých zpráv, odborných posudků (viz kap.2) a dokumentací o vyléčení, které mi byly k dispozici k napsání této knihy. Kromě toho byla využita i možnost nesčetných osobních rozhovorů s očitými svědky tehdejšího dění.

V průběhu sbírání materiálu k této knize mi bylo umožněno nejenom hluboké porozumění podstaty duchovního léčení, nýbrž se i stále výrazněji začalo jevit pozadí tohoto zčásti masivního odporu ze strany etablovaných institucí naší společnosti proti této prastaré a primární formě léčení. Nyní rozumím, proč muž jako je Bruno Gröning, který radikálně zastupoval potlačované vědomosti o síle ducha a tisícům lidí, kteří byli lékařskou vědou odepsáni jako nevyлéčitelní, navrátil zdraví bez nároku na odměnu, se musel stát nebezpečím těm silám ve společnosti, které svou moc stavěly na základech nevědomosti a utrpení lidu.

Lékařská věda, to osudné spletení farmaceutického průmyslu, medicíny a státních institucí, je tak v souvislosti se svou zodpovědností za bezmezné utrpení dnešních dnů stavěna za pomoci pro ni neznámých a nevysvětlitelných informací do pravého světla veřejnosti.

Popudem k napsání této knihy byla konečně i ta skutečnost, že se uzdravování neděla jen za života Bruno Gröninga, nýbrž že zasahují i do dnešní doby, kdy dochází v rostoucí míře k návratu zdraví i při těžkých organických onemocněních a to jen skrze zprostředkování jeho učení. Kromě zpráv o uzdravení z doby života Bruno Gröninga jsem mohl nahlédnout i do více než 1000 zpráv o uzdravení a pomoci z doby nynější. u mnohých jsou přiložena i lékařská vysvědčení.

V tomto vpravdě „nevyлéčitelném čase“ otvírá učení Bruna Gröninga - o čemž jsem se mohl jako lékař přesvědčit - cestu k uzdravení, kterou bych nebýval považoval za možnou. Vždyť jen nemocným, kteří jsou lékařskou vědou označeni za nevyлéčitelné, se dostává touto cestou přístupu k léčebné síle, která pojem nevyлéčitelná vůbec nezná.

Tuto knihu jsem napsal ze zodpovědnosti lékaře k těmto lidem. Vyzývám tímto i mé kolegy, aby si tuto zodpovědnost vůči svým pacientům uvědomili a zaměřili své další vzdělávání i tímto směrem. Vyzývám je dále k tomu, aby se vymanili z dogmatické sešňěrovanosti jednostranně orientované lékařské vědy a aby se otevřeli možnostem léčení duchovními cestami. Jen tehdy, když se naučí ne proti, nýbrž společně pracovat s největším lékařem všeho lidstva, jak Bruno Gröning Boha nazývá, budou schopni se vymanit z pout temnoty v lékařství a stát se lékaři věrohodnými.

Úspěchy všech těchto lékařů, kteří se tohoto kroku odvážili, hovoří řečí, která je víc než srozumitelná.

MUDr. Matthias Kamp

„Věřím, že léčba na ne-materialistickém základě, tzn. léčba cestami duchovními, představuje budoucnost plnou neuvěřitelných možností. a také věřím tomu, že tato psychická oblast postupně přeroste přes všechno, co dnes právem či neprávem označujeme jako „funkční“ a zahrne do sebe i vše „organické“. Vidím před sebou zářit červánky nové epochy, ve které budou určité chirurgické zákroky např. na vnitřních orgánech považovány za pouhé vyspravování a s údivem bude konstatováno, jak je to jen možné, že lidstvo vůbec kdy disponovalo tak málo znalostmi o léčebných metodách. Pak zbude sotva ještě místo pro dnes obvyklá chemická léčiva. Jsem na hony vzdálen tomu, abych podceňoval nějakým způsobem moderní lékařství a chirurgii, ba naopak jsem jejich obdivovatelem. Patřím však také k těm, kterým bylo umožněno nahlédnout do nitra obrovských energií, které sídlí v každé osobnosti a také do těch, které mají své prameny mimo živé bytosti, které jsou však za určitých podmínek schopny do nich proniknout a skrze ně proudit. To jsou ty síly, které nemohu nazvat jinak než Boží. Síly, které jsou schopny léčit nejen poruchy funkční, nýbrž i poruchy organické, které jsou v největší míře výsledkem psychického strádání.“

Prof. dr. Carl Gustav Jung

Promluva Bruna Gröninga dne 31. 8. 1949 na Traberhofu v Rosenheimu

„Moji milí spoluobčané, milé sestry, milí bratři!

Vy všichni zde již roky hledáte pomoc. Dlouhé roky hledáte znovu zdraví, které jste kdysi ztratili. Já vím, tak jako tady tak i všude jinde jsou lidé, je jedno, kam kráčím, jedno kde stojím, všude se mi naskýtá stejný obraz. Každý hledá pomoc, každý hledá uzdravení. Tím nechci ale vůbec říci, že lékaři, kteří nasadili vše pro to, aby vám pomohli, byli špatní, protože nebyli schopni pomoci. Ne. Tento lékař vydal ze sebe nejlepší, aby vám pomohl. Není to jen lékařům dáno, přinést pomoc všem, kteří to od nich očekávají. Jedno je však jisté, to vám říkám se vši zodpovědností. Jediný lékař, lékař všeho lidstva, je jediné náš Pán Bůh.

Již před tisíciletími nastoupil člověk cestu, která vedla jiným směrem než k přírodě, víře, k našemu Pánu Bohu. Každý si myslel, že je schopen prosadit se sám. Tato země patří nám, my jsme jejími pány, my si zařídíme vše podle naší vůle. Jsme tak dobří a schopní, že si poradíme se vším, myslel si každý. Já vám ale dávám na vědomí, že nikomu nemůže být pomoheno bez našeho Pána Boha. On jediný je a navždy zůstane náš otec, on jediný je a zůstane ten největší lékař veškerého lidstva.

Kdo si myslí, že se může odtrhnout od přírody, kterou pro nás všechny Pán Bůh tak nádherně stvořil, ať si jde, kam chce. Nejedno si myslel, že se může od druhého lišit tím, že se obrátí k přírodě zády a bude stoupat po stupních kultury. Zde je právě ta chyba. To je právě to, co člověku chybí. Příroda. Zpět k přírodě! Zpět k našemu Pánu Bohu, zpět k víře v Boha, zpět k víře v to dobré v lidech.

Já sám se nikdy neptám, kdo ke kterému náboženství, ke které víře či národnosti patří. Hlavní a podstatné je, že má Boha v srdci. Ten, kdo však víru v Boha ztratil a pomoc Boží očekává, ten musí cestu k Bohu znovu hledat a najít. Kdo tuto cestu našel a věří, kdo cítí povinnost také podle této víry jednat, tomu se dostane pomoci.

Vždy jsem dával každému jednotlivci najevo: Ten, kdo ke mně cestu našel, ten musí svůj strach, své obavy a především však své peníze nechat doma [...]. Prosím vás, zapomeňte na to, abyste mně popisovali svá utrpení nebo je přede mnou všechna jednotlivě vyjmenovávali [...].

Skutečnost, o které se teď zmíním, mi můžete potvrdit i sami: Dříve byly nemocnice obsazeny jen částečně pacienty. Dnes se už nedají ani rozlišovat nemocnice od obydlí, protože dnes už jsou vlastně všechna obydlí nemocnicemi.

v každém domě, kde si člověk myslí, že by se měl cítit dobře, najdeme nějakého nemocného. Tomuto musí být jednou učiněna přítrž! Jsme již na nejlepší cestě, abychom toho dosáhli. Oznamuji tímto, že se již mnoho lékařů přiklonilo k myšlence spolupracovat na tomto obrovském Božím díle.

Já jen s velkou radostí přivítám, když všichni beze zbytku vyvinou své úsilí k tomu, aby bylo všem lidem pomoheno, aby byli všichni uzdraveni. Teprve potom se zbaví svého utrpení nejenom jeden národ, nýbrž všechny národy, celé lidstvo.

Slovíčko egoismus je vám všem známo. Ale člověk by měl být v životě jednou i egoista a to tehdy, když své ztracené jmění - své zdraví - znovu přijme [...].

Člověk nesmí na svých nemocech lpět, nesmí na ně denně myslet a zabývat se jimi, musí se umět uvolnit a zahodit takové myšlenky. Má se ptát sám sebe: Co se teď děje s mým tělem [...].?

Není to moje vina, když tomu tak nebude a nemohu ani vědět, do jaké míry jste schopni vzít si má slova k srdci, tzn. jak jste tedy oprávněni přijmout pomoc Boží - staň se tedy vůle Boží!“

1. kapitola

Zneuznaný

Nevyléčitelnost neexistuje

Sotva bylo kdy o jednom člověku v poválečném Německu tolik napsáno jako o Brunu Gröningovi. Brzy poté, co vešly v březnu 1949 ve známost jeho první léčebné úspěchy ve westfálském Herfordu, bylo jeho jméno ve všech ústech. v tisících byli k němu lidé přitahováni, lidé, kterým ublížila válka nejen na těle, ale i na duchu a kteří byli z velké části tradičním lékařstvím odepsáni, viděli v Brunu Gröningovi svou poslední naději. Ten k nim hovořil o Bohu jako o největším lékaři lidstva nejen na Traberhofu v Rosenheimu, nýbrž na mnoha místech Německa a dokonce, jak psaly jedny noviny, biblické výjevy se stávaly skutečností.

Nad čím zůstává člověku rozum stát, bývá označeno za pohádku, poněvadž to není možno vtěsnat do předem určených hranic naší představivosti, přesto všechno mluví skutečností jinou řečí. Nejen tehdy, nýbrž i nyní, více než 30 let po smrti Bruna Gröninga, jsou vyléčení na základě jeho učení dokázána, vyléčení, která jsou tradiční medicínou nevysvětlitelná.

Tváří v tvář dnešní katastrofální situaci ve zdravotnictví se jeví seriózní prozkoumání tohoto jevu bez ohledu na všechny předsudky jako nezbytně nutné. Ten, kdo klade na přední místo osobní pohodlí, ješitnost a vlastní zisk a z tohoto důvodu pak podle tisíc let starého hesla „co být nesmí, být nemůže“ zapírá úžasně možnosti léčby duchovní cestou, ten jedná nezodpovědně.

Ale i zde je nezbytně nutné mít se na pozoru a důsledně diferencovat v této již víceméně nepřehledné oblasti „léčení psychickou cestou“ a oddělit zrna od plev.

Zevšeobecňování ve smyslu úplného odklonění se na základě negativních zkušeností jsou však znakem nedostatečné důslednosti při zkoumání tohoto jevu. Bohužel je tomu tak, že všude můžeme narazit na šarlatány, kteří chtějí zbohatnout na utrpení svých spoluobčanů. Před tímto nedokáže mnohdy uchránit ani lékařská aprobace a ani osvědčení léčitele. Lehkověrnost se zde nevyplácí a může mít právě pro těžce nemocné nedozírné následky. Zde jsou informace ze strany znalců, přesahující konvenční myšlení, nezbytně nutné.

Z tohoto důvodu jsem se přenesl přes všechny předsudky a počal jsem se důsledně zabývat všemi zprávami týkajícími se bohatého působení Bruna

Gröninga od minulosti až po dnešní dny. Výsledky jsem na následujících stránkách uspořádal a sepsal. Kdo má přes všechny důkazy pořád ještě problémy řečenému uvěřit, připomene si prosím Shakespearova slova:

“Je mnohem více věcí na zemi a na nebesích, o kterých může věda jen snít.“

Považuji za smysluplné uvést hned na počátku jednoho takového výzkumu léčebnou zprávu, která živě a podle skutečnosti vypovídá o pozitivním působení léčebné síly, která si až po dnešní dny udržela skrze slovo Bruno Gröninga nevídanou působnost.

Před více než pěti lety se objevily u paní Margarety Mastové (52) z A. těžké poruchy oběhu krevního v žilách (chronická žilní insuficience - CVI) na nohou, které jí působily nesmírné obtíže.

Podala mi tuto zprávu:

„Krev v mých nohou nebyla správně transportována směrem nahoru, nýbrž se hromadila v dolní části a následkem toho zde vznikaly krevní nahromadění. Nemohla jsem ani pár okamžiků stát na nohou, aniž bych neměla pocit, že se napětím roztrhnou. Zvláště nepříjemné to však bylo za teplých letních dnů, za horka přímo nesnesitelné. Kvůli těmto těžkostem jsem byla u svého lékaře, který diagnostikoval tento můj výše popsaný stav a předepsal mi kompresní punčochy v nejpevnějším provedení. Punčochy jsem pak denně nosila. Když jsem se posadila, musela jsem i přesto nohy podložit jinou židlí, aby byly aspoň ve vodorovné poloze. v posledních dvou letech mi už ani tato židle nestačila, aby se tímto bolestí zmírnily. Potřebovala jsem již vysoký stůl a polštářek pod nohy.

Můj ošetřující lékař mi sdělil, že mé utrpení je nevyлéčitelné, že se však může dosáhnout nezhoršujícího se stavu za pomoci jednotlivých procedur, které mohu doma i sama praktikovat: Střídavé sprchy, masírování nohou kartáčem, nošení zdravotní obuvi.“

Po dobu 25 let se k tomu ke všemu dostavovaly v nohou ještě silné křeče, které se objevovaly výlučně v noci a odolávaly veškerým lékařským terapiím.

Dále trpěla paní Mastová dvacet let zánětlivým kožním onemocněním na obličej, které se nehojilo ani po trvalém používání všelijakých mastí a tinktur (byly jí v tuto dobu předepsány Voluminat 20g, Acidum salicicum 0,25g, Glycerin 7,5, Eucerin cum aquosum ad 50,0, Unguentum emulsifikant aquosum 50,0, Lotio Alab Aquos AA 50,0, Liniolitial emulsion, Aknefug-mléko).

Přes třicet let mořily paní Mastovou stále bolesti zad, které jí dokonce zabraňovaly ještě asi v posledních deseti letech, než byla zasvěcena do učení Bruno Gröninga,

sedět na normální dřevěné židli. Musela opustit i své zaměstnání a její manžel jí musel doma vyrobit speciální pohovku, pod jejíž polstrování byla podložena masivní deska, pomocí které bylo pro ni dosaženo vhodné polohy - pololeže, polosedě.

Kvůli špatnému prokrvení nohou musela ještě tyto držet ve zvýšené poloze.

Ze strany lékařské byla zjištěna ještě těžká osteochondróza L4/5 a L5/S1. Bylo zahájeno jednání o nástupu do invalidního důchodu, kterému se dostalo ze strany ortopedů plné podpory.

Tato obrovská omezení v denním životě způsobená těmito četnými onemocněními měla za následek těžké deprese, které se projevovaly hlubokým smutkem, malomyslností a byly navíc ještě spojeny se stále rostoucím pocitem beznaděje. Byla stále naplňována pocity viny vzhledem ke své rodině, pocity selhání v životě a pocity neschopnosti.

Paní Mastová:

„Není divu, že se toto utrpení přeneslo i na mou rodinu a neskonalejší smutek se zračil také ve tvářích mých dětí.

Tyto pocity viny, kterou jsem si jako samozřejmost připisovala na svůj účet, mne trýznily po mnoho let. Tolik jsem si přála být dobrou matkou, přesto se mi to nedařilo. Toto více než dvacetileté utrpení se dá popsat jen v náznacích. Oč víc jsem se snažila otočit vše do pozitivního světla, nepodařilo se to nikdy, k původním strastem se družily další, neštěstí následovalo za neštěstím.

„Žádný z lékařů, které jsem ve všech těchto letech konzultovala, mi nemohl pomoci.“

V roce 1988 se paní Mastová dověděla o učení Bruna Gröninga. Krátce nato se objevují první léčebné úspěchy:

„Po mém uvedení do učení Bruna Gröninga jsem pocítila v nohou jen vždy krátce přerušovaný trvalý proud. Tento proud byl zvláště jemný a příjemný. Hřejivé svědění se objevilo nejdříve ve spodní partii holeně, přecházelo do horní části, až jí konečně proudilo celou.“

Čtyři měsíce po mém uvedení do učení jsem mohla odložit kompresní punčochy. Od té doby nosím jen nylonové punčochy jako dříve a docela normální obuv. Bez potíží mohu delší dobu stát na jednom místě, nedostávají se žádné bolesti. Není už vůbec nutné podkládat nohy při sezení.“

Paní Mastová se nechala ještě téhož roku na mou prosbu vyšetřit v r. 1991 jedním tamním lékařem. Hned poté následovalo ještě téhož roku 1991 dopplersonografické vyšetření.

Ve své zprávě napsal lékařský kolega toto:

„Toto lékařské vyšetření dolních končetin následovalo po podezření na chronickou žilní insuficienci - CVI (selhání). Dopplersonografické vyšetření obou stran nevykázalo žádnou CVI. Nejsou patrné žádné vnější varixy, žádné žilní zúžení i náznaky trombózy jsou negativní.“

Od uvedení do učení Bruna Gröninga zmizely i bolesti páteře, které paní Mastovou třicet let mučily. Byla nyní schopna sedět i několik hodin na tvrdých židlích. i tady seděla denně osm až deset hodin na jedné normální dřevěné židli. Své povinnosti jako matka a hospodyně je znovu schopna plnit na výbornou. Za sedm měsíců po jejím uvedení do učení se vytratil i noční křeče v nohou.

Také její kožní záněty, se kterými se musela 21 let potýkat, odešly natrvalo poté, co půl roku přijímala Heilstrom*. Nyní nepotřebuje žádné masti ani žádné tinktury.

Podobně se dělo i s depresemi:

„Od té doby, co jsem ve společenství Bruna Gröninga, nemám žádné deprese. Stal se ze mne optimistický člověk. Do naší rodiny se navrátila radost a s ní i úplně jiné rodinné vztahy. Stala jsem se vnitřně klidnou, vyrovnanou, plnou důvěry. Raduji se z každého dne mého nově darovaného života. Dostává se nám pomoci v každém směru. Mohla bych o tom podávat svědectví každým dnem!

Nestačí mi slova k tomu, abych jimi mohla vyjádřit díky za tento můj nově darovaný život.“

Jak je toto všechno skrze učení zemřelého možné? Pouhá iluze to nemůže být v žádném případě. Byly mi přístupny lékařské chorobopisy a nálezy. Místopřísežné výpovědi osob z okolí Margarety Mastové potvrzují k tomu dojemným způsobem její po desetiletí trvající křížovou cestu. Já sám jsem se setkal osobně s mnoha jinými, kteří byli rovněž po mnohaletém utrpení vyléčení skrze učení Bruna Gröninga a mohl jsem se na vlastní oči přesvědčit o jejich nynějším dobrém zdravotním stavu.

Existuje skutečně souvislost mezi událostmi dnešních dnů a mužem, který v roce 1949 hovořil na Traberhofu u Rosenheimu před třemi tisíci lidí o Bohu jako o našem největším lékaři?

Když jsem slyšel před několika lety o Brunu Gröningovi poprvé, utkvěla mi v paměti především tato jeho slova:

„Nevyléčitelné neexistuje, Bůh je lékař největší.“

---

* *Heilstrom*: viz vysvětlivky str. 12.

Na klinice jsem zažíval denně opak. Často jsem se střetával s pacienty vnitřně zlomenými prognózami jako např. „s tím už musíte žít“ nebo „dáváme vám ještě tak půl roku.“ Takoví pacienti opouštěli kliniku s vidinou beznaděje. Když jsem se kolegů ptal, jakým způsobem přicházejí k takovým prognózám, poukazují na statistiky a na vlastní zkušenosti. Chtějí být vůči svým pacientům upřímní, nechťejí v nich budit v žádném případě falešné naděje. Může být takový postoj vůbec akceptován? Je statistika schopna určit osud každého jednotlivého případu? Můžeme připustit, aby lékař tím, že nechce budit falešné naděje, budil falešnou beznaděj?

Co je tedy pravdou? Kdo je tu v právu? Lékař, který na základě svých zkušeností vloží svému pacientu na jeho další cestu životem do rukou to „nevléčitelné“, nebo tento neznámý muž, který nemá žádné akademické tituly, jen základní školu a přesto se odvažuje veřejně tvrdit, že „nevléčitelné“ neexistuje?

Po staletí se milióny lékařů usilovně a všemi prostředky snaží vymanit lidstvo z pout nemocí. v dnešních moderních státech nehrají peníze roli v úsilí pomoci člověku v tisícerych nemocnicích a zdravotnických zařízeních. Na druhé straně nemůžeme popřít, že možnosti tradičního lékařství mají také své hranice. Statistiky hovoří jasnou řečí. Přes miliardové náklady můžeme pozorovat ne úbytek, nýbrž nárůst rozličných onemocnění. Nemoci srdce, krevního oběhu, revma, alergie, nádory apod. jsou na nezadržitelné cestě vpřed.

Mnichovský lékař dr. Scheiner k tomu píše:

„Statistika druhů nemocí vědeckého institutu všeobecných nemocenských místních pokladen v Bad Godesbergu z roku 1988 poznamenává, že častost onemocnění neustále stoupá [...]. Statistika druhů nemocí AOK porovnává přitom případy nemocných z roku 1980 s případy z roku 1988. Ve všech sektorech je patrný značný vzestup. Tak např. stouply: Psychiatrická onemocnění asi o 50%, nemoci nervového systému a smyslových orgánů o 70%, nemoci kostry, svalů a šlach dokonce o 90%, nádory o 30%, nemoci krevního oběhu o 35%. Zároveň nebylo v dějinách lidstva ještě nikdy poskytováno na hlavu a rok takové množství lékařských zásahů a služeb. Za rok němečtí lékaři předepisují 500 miliónů receptů - kdyby se položily všechny na sebe, vytvořily by věž, která by byla dvěstěkrát vyšší než je věž při Kolínském dómu.“

Lékařství se nachází v krizi. Při všech úspěších v boji s akutními chorobami, které se nedají popřít, přináší však u značné části pacientů namísto úplného uzdravení jen zmírnění nemocí.

Na druhé straně leží přede mnou na tisíc zpráv o úspěšné pomoci a vyléčení z posledních let skrze následování učení Bruna Gröninga. Jak dochází k tomuto

rozdílu? Leží kámen úrazu snad v tom, že moderní medicína opomíná toho jednoho, kterého Bruno Gröning svými slovy:

„Ten největší lékař všeho lidstva je a zůstane náš Pán Bůh“

staví stále a stále do středu svého učení a působení?

Aby se staly tyto otázky lehčeji zodpověditelné, chtěl bych se dále podrobněji zabývat událostmi okolo Bruna Gröninga a vejít i tak trochu do jeho života.

Herfordský zázrak

Neodlučitelně spjaty jsou s Brunem Gröningem události z Herfordu z března 1949. Tehdy byl léčitelský úspěch na devítiletém Dietrovi Hülsmannovi, který léta trpěl pokročilými svalovými úbytěmi (nevléčitelná choroba, při které svaly stále více ochabují, při některých formách následuje smrt již v mladých letech) začátkem veřejného působení, které přesahuje až do dnešních dnů. PHDr. Kaul podává zprávu ve své knize: „Zázrak z Herfordu“:

„V tisících přicházejí nemocní a neduživí do tohoto malého westfálského městečka, které skrývá ve svých zdech zázračného lékaře. v autobusech, v nákladních autech, v osobních automobilech nebo pěšky, koňskými potahy, na kolech, na žebříňácích, na vozičkách či v sanitkách - za dne i za noci přicházejí masy lidí do Herfordu na Wilhelmovo náměstí [...] k domu č. 7, ve kterém našel Bruno Gröning přístřeší u rodičů chlapce, kterému navrátil zdraví. Lidské utrpení, které se zde zjevuje, je strašné, je bez hranic [...]. Ze všech stavů a společenských vrstev, Američané, Angličané, Belgičané, Švýcaři, Švédové, Maďaři, Poláci, dokonce i cikáni, kteří se tu začali houfovat po vyléčení jednoho němeého cikánského dítěte.“

Dále píše:

„Moje zpráva je pravdivá a týká se jen toho, co jsem na vlastní oči viděl. Zajímal jsem se o to, co se povídalo a osobně jsem mluvil s vyléčenými. Sám jsem stál uprostřed zástupů hledajících pomoc před domem na Wilhelmově náměstí č. 7 v Herfordu. Jednu celou noc jsem strávil v domě „zázračného doktora“ a mohl tak z bezprostřední blízkosti pozorovat veškeré tamní dění. Mluvil jsem s duchovními i s lékaři .... Tři dny a tři noci jsem v Herfordu bydlel, pracoval, zkoumal a pokoušel se najít odpověď“ na otázku dnes už milionů lidí, která by osvětlila ‘mystérium z Herfordu’ “.

Nakonec shrnuje dr. Kaul své výsledky následujícími slovy:

„Nikdo nemůže popírat, že Bruno Gröning vyléčil lidi, kteří platili za nevléčitelné. Tradiční lékařství připouští a tvrdí, že to není nic mimořádného, neboť se jedná o choroby, které mají svůj původ v duševní oblasti. Proč ale dosáhlo tradiční lékařství tak malého úspěchu právě v této oblasti, řečeno není. Nebo jsou tyto případy tak ojedinělé, že se o nich raději nemluví? Nová metoda z Herfordu si v každém případě takového uznání zaslouží, protože mluví sama za sebe.“

Státní místa se na nadšení z těchto úspěchů nepodílela. Místní zdravotní úřad přiznal Bruno Gröningovi velkomyslně jedině pozitivní ovlivnění špatného duševního stavu.

Po krátké době veřejného působení v Herfordu mu bylo léčení zakázáno.

Podkladem k tomuto zákazu byl „zákon o profesionálním výkonu léčitelské činnosti bez jmenování“, krátce „léčitelský zákon“. Přesto přicházely zástupy hledajících pomoc do Herfordu i nadále a lidé tábořili zčásti celé dny před domem, ve kterém se Bruno Gröning zdržoval. v tomto čase obdržel asi 8000 dopisů a venku se nacházelo zhruba 5000 lidí. Několikrát uvolnily úřady na nátlak událostí tento zákaz. Konečně musel ale Bruno Gröning - úřady neudělily povolení k léčení, zřejmě z obav před masivním přívalem nemocných do města - začátkem června 1949 Herford opustit. Následovalo pozvání do Hamburku. Ale i tam mu úřady neudělily povolení k léčení, zřejmě z obav před masivním přívalem nemocných do města.

Časopis „Revue“ projevil zájem o Bruna Gröninga a nabídl mu financování vědecké studie o jeho působení na univerzitě v Heidelbergu. Tato studie mu měla umožnit cestu k nemocným. Vyšetřování v oddělení proslulého psychosomaticky zaměřeného lékaře prof. v. Weizsäckera přinesla velmi dobré výsledky. Vědci dospěli k názoru, že Bruno Gröning není žádný šarlatán, žádný hypnotizér, žádný zázračný lékař, nýbrž že je sice bez lékařského studia, ale přesto nadaný psychoterapeut (lékař duše)“

Vyléčení dosažená Brunem Gröningem byla potvrzena. Přesto všechno mu však nebylo vystaveno žádné dobrozdání, přislíbené otevření cesty k nemocným se nekonalo. Protože se v Heidelbergu mezitím znovu začaly shromažďovat davy nemocných, přijel Bruno Gröning na pozvání na Traberhof u Rosenheimu. Majitel domu pan Harward doufal, že Bruno Gröning uzdraví jeho ochrnutou švagrovou a chtěl nabídnout Bruno Gröningovi místo, kde by měl klid. Zveřejnění jeho pobytu v tisku však způsobilo, že na Traberhofu se nacházelo víc než 30 000 lidí. i zde se vyskytují zprávy o vyléčených (viz kap. 4). Bavorská vláda se zachovala zprvu milostivě, později však udělila také zde Bruno Gröningovi zákaz léčení s ohledem na výše uvedený „léčitelský zákon“.

Bruno Gröning však hledal nové možnosti, jak získat přístup k pomoc hledajícím. Jeho cílem bylo založit léčebná zařízení, ve kterých by se léčilo jeho spoluprací s lékaři. Jeho úsilí ztroskotalo na odporu úřadů.

Krátce nato pracoval nějaký čas s jedním léčitелеm v jeho ordinaci u Mnichova, ale brzy došlo k jeho soudnímu procesu (1952). Přesto, že prokuratura podala odvolání, byl Bruno Gröning obžaloby z porušení zákona o léčitelství zproštěn. Soud uznal, že kvůli protikladnému stanovisku bavorské vlády, která udělila zpočátku povolení, nebyl právní stav zcela jasný. Přesto byl zákaz léčení potvrzen, působení Bruna Gröninga bylo podřízeno podmínkám lékařského zákona a tím učiněno závislým na zvláštním úředním povolení (viz kap. 5).

Bruno Gröning se nyní pokusil dostat povolení k práci léčitele při zdravotním úřadu ve Stuttgartu (1953). Jeho žádost byla však pod průhlednými argumenty zamítnuta (viz kap. 5).

Tím vším však neodrazen, hledal další cesty a možnosti, které by vedly ke zprostředkování nutné pomoci všem pomoc hledajícím, aniž by byly porušeny předpisy úřadů.

V r. 1953 byl založen „Gröningův svaz“, který měl jeho působení zprostředkovat právní podklad. Bruno Gröning mluvil nyní uvnitř jednotlivých společenství (místních skupin) „Gröningova svazu“ v Německu a Rakousku k těm, kteří u něj hledali pomoc.

Poněvadž se uskutečňovala další uzdravení, byl proti němu v r. 1955 znovu nařízen soudní proces. Přípravy k hlavnímu přelíčení se protáhly až do roku 1957. Konečný rozsudek vynesena nebyl, neboť Gröning zemřel v Paříži dne 26.1.1959 ještě před ukončením procesu.

Mnozí z těch, kteří doufali v jeho pomoc, odpadli. Společenství se zmenšovala. Ale posléze se stalo něco neuvěřitelného: Uzdravení se konala dále tak, jak předpověděl. Po delším mezičase začala od počátku osmdesátých let růst opět společenství pod vedením Grete Häuslerové, která byla také jednou z těch, které se dostalo od Bruna Gröninga vyléčení. Od roku 1992 existuje víc než 170 společenství v celé střední Evropě. Jsou podávány zprávy o stále rostoucím počtu neobvyklých uzdravení. u několika z nich jsem měl příležitost k odborným lékařským vyšetřením, která toto nepochopitelné dění jenom potvrdila.

Od té doby, co jsem se plně přesvědčil o tom, že uzdravení jsou i v dnešní době událostmi skutečnými, chtěl jsem se dozvědět o Brunu Gröningovi víc. z výpovědí nesčetných přímých svědků, s kterými jsem z části hovořil osobně, osobních spisů a zápisů Bruna Gröninga a magnetofonových nahrávek jsem si mohl udělat živý obraz o jeho osobnosti. Toto je i tématem další kapitoly.